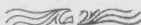

da šepetajo Mariijne ustnice: Blagor tvoji dobri mami, in blagor tebi, dekle, dokler se boš ravnala po njenih naukih.*

J. E. Bogomil.

Pri lurški kapelici.

Tam ob robu divnega Stola, odkoder se odpira prekrasen razgled po celi Gorenjski, in v čigar podnožju leži prekrasno blejsko jezero, tam stoji krasna kapelica lurške

Matere božje. Ni ga dne, ni ga večera, da ne bi Marija imela tam obiskovalcev. Kakor otroci okrog matere, tako se zbira tam naše dobro ljudstvo pri Mariji.

Ob nedeljah popoldne pridejo vaška dekleta, pa je kar naenkrat vse živo pri kapelici. Po vsej okolici odmevajo milodoneči glasovi gotovo že povsod udomačene lurške pesmi:

Zvonovi zvonijo, premilo pojo,
slavijo preblaženo lurško Gospo.
Ave, ave, ave Marija, ave, ave, ave Marija!

Kako lepi so za človeka taki trenutki, ki jih preživi ob Marijinih nogah! Pri Materi je, zato je vesel, zato prepeva, zato mu pesmi res vró iz srca. Pa tudi k srcu gredo. V otožno pesem zavije svojo žalost, v radostni pesmi odkriva Mariji svoje veselje, kratko: kar ima v srcu, to gre iz srca, žalost in veselje. Pa ne bi? Saj je Marija tolažnica žalostnih, pa je tudi začetek našega veselja.

Tolažnica žalostnih!

Zato prihaja k njej Pretnarjeva Lenica s svojo starejšo sestro Anico. Le pogledjte jo, kako kleči in moli. Zakaj? No, vem da ste že uganili: ata ima v vojski in pa še dva brata. Lenica prihaja dan za dnevom, vedno z istim namenom, vedno z isto prošnjo: O Marija, vrni mi ata, vrni mi brata!

Eno leto je že minilo, odkar ni ata, še več kot eno leto, odkar sta šla brata z doma. Živi so še vsi trije, vsi trije večkrat pišejo. Tudi Lenica jim piše. Naj vam pokažem eno pisemce:

Ljubi ata!

Dolgo Vas že ni. Kako Vas že težko pričakujemo! Mama vsak dan jokajo. Jaz grem pa vsak dan k Marijini kapelici, pa molim za Vas in za oba brata. Včasih gre tudi Anica z menoj. Ata, Marija Vas bo varovala. Z Bogom, ata!

Vaša Lenica.

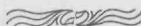
Marija, ali ne boš uslišala take zaupne prošnje svojega otroka? Srce mi pravi, da jo boš; saj si najboljša Mati svojih otrok.

Prišel bo pa dan — že naprej se ga veselimo — ko se povrnejo iz vročih bojev ata in oba brata, in takrat bo hitela Lenica z njimi k Marijini kapelici, hitela z radostjo na obrazu, hitela k Mariji, ki je in bo začetek našega veselja.

Ali ... ali ...! Povsod pa ne bo tako. Ata ne bo, pa bratov ne. Kje so? Zakaj jih ni? — — V tuji zemlji so težko zaspali, kdo vé, kje počivajo! Kaj pa tam? Tudi od tam, iz tistih žalostnih hiš, kamor se ne bodo vrnili vaši dragi, pohitite k Mariji pa molite za svoje. Kakor nekdam ubogi Bernardki v Lurdu, podobno bo govorila

Mati tudi vam: Ata so srečni, bratje so srečni, ne tukaj, ampak v nebesih. Otročiči moji, potrpite še malo, saj pride kmalu čas, ko jih bodeite zagledali v kraju, kjer je začetek neskončnega in neminljivega veselja.

J. E. Bogomil.

„Moje orožje.“

Tonček je bil dijak v mestu. Bil je vesel in živ fantič, a čist in nedolžen kot lilija v cvetičnem vrtu. Bil je še v otroških letih, pa že dober Marijin otrok. — Zdrav in vesel se odpravi nekega večera k počitku; kar ga napadejo hude bolečine. Komaj zbere še toliko moči, da pokliče svojega tovariša in ga prosi, naj mu gre po spovednika. Čez dobro uro pride duhovnik k smrtni postelji blagega mladeniča. Pobožno prejme dijaček sv. zakramente. Srce mu bije počasneje; duhovnik začne moliti molitve za umirajoče. Naenkrat začne bolnik nemirno pogledovati zdaj sem zdaj tja.

»Kaj pa iščeš Tonček?« vpraša spovednik,

»Rožnega venca; brez rožnega venca ne morem umreti.«

»Glej ga, tukaj je.«

»Kako sem vesel! Sedaj se nič več ne bojim, sedaj rad umrjem, rožni venec je moje orožje.«

To so bile zadnje besede Marijinega otroka. Čez nekaj trenutkov je izdihnil Tonček svojo čisto dušo in njegove roke — roke ovenele cvetke — je ovijal rožni venec.

Zastavica.

V berilu spredaj jaz čepim,

nikjer pa v risanki.

Na sredi table se bleščim,

nikoli v pisanki.

Po dvakrat boben me ima,

in v boj jaz tudi grem.

Kdor moje zdaj ime pozna,

naj le pove, kdo sem.

Pavla Š.

Šaljivo vprašanje.

Dokler je v zraku, je on, ko pade na tla, je ona. — Kaj je to?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)